

Dragocenost smešnic.

Smešnice, se vé da le jedrene in poštene, pa nikakor spodtikljive ali žalivne, so kaj mikavno kratkočasenje za bravece in poslušavce — učene in neučene. One kaj prijetno razvedrujejo duhá, bistrijo um, razveseljujejo serece také posamnečem kakor celim družčinam; one so, da rečem ob kratkem vse, zares — slovstveni ocvirkí. — Njih predmet je vse, karkoli zbuja pošteni smeh; od tod je njih imé. „Pošteni smeh“ rečem premišljema, ker pohujšljive ali kakor koli žalivne smešnice niso za poštene ljudi.

Koliko smeha velikrat prizadene že le samo različnost izreke ravno tistega jezika, ja že le posamnih besed ali čerk, vé že vsak bravec iz lastne skušnje. „Vsaka vas ima svoj glas“ — to je pač resnično, pa tudi kaj mično, poslušati te glasovne razlike, jih tudi v povestih posnemati za smeh, le ne nikdar oponašati v zasmech in žaljenje, kar je sirovost in nekerščansko. — Jest podam tu bravcom le nekaj nareških smešnic — šegotljivih za smeh že po nenavadni izreki besed, ali tud le posamnih čerk.

Raganist čez vse raganiste.

Kako ste kaj zadovoljni z vašim novim organistom? — vpraša potnik nekega vaščana, s katerim sta se le po naključji sošla na poti. — „Jejtapamej“, odgovori vaščan ves nadušen, „še nakóvlj nakír taega! Tu tu je raganist tu, ta zna urlat ta, — in kok še le pet' pet'! Tok zna, tok lep zna, tok precúdn lep, tok nazrečén, nazgruntan lep, tok lep — lep — lep —, da — Bóhnasvari!

Abcedar.

Zastavica.

Po svojím stanu strežem drugim le,
Mi vzameš glavo pa premeniš me
Le v drug'ga strežeta — čveteronoga.
Obeh le mal' različna je naloga;
Osoda tere naji blizo enaka,
Vse šteje naj', plačuje za bedaka.

Balantinov.

Uganka **slovnice** v poslednjem listu je: pismice (pis-Mice).

Novice.

Mesto Berno je dalo namesto razsvitljenja zavoljo podeljenih novih vélikih cesarskih postav ubogim in revnim šolskim otrokom 1500 gold. — Lep izgled marsikter: srenji!

(W. Ztg.)

(Dopis.) Iz Drage. Slovenski učitelji smo silno potrebovali svojega časopisa. Ljubi „Tovars“, prav radi Te čítamo in vsaki mesec težko pričakujemo; škoda da saj dvakrat na mesec ne izhajaš. — Vem, mili moj „Tovars“ da boš rad sprejemal dopise od svojih bratov. Pišem Ti tudi jaz nekaj verstíc in Ti odkritoserčno potožim, kako se še nekterim učiteljem godí zastran njihovih dohodkov. — Učiteljski stan je sicer prav lep stan, toda zelo težaven. Lahko se reče, da je vsaki učiteljev krajcar kervavo zaslužen denar. — Pa poglejmo, kako nekteri učitelji na deželi dobivajo svoje krajcarje! Pride konec mesca ali pol leta, ali kakor je odločeno, da učitelj dobiva svoje plačilo pri dotičnem županu, — pa kaj mu župan odgovori: „Moj dragi gospod učitelj“, pravi oče župan, „ljudje še niso plačali, — jih sicer opominjam, pa malo kaj izda, — zatoraj bo treba, da se obrnete k e. k. okrajni gosposki, in jo prosite, da

bi se Vam to plačilo po kakí drugi poti iztirjalo.* — In tako se učitelj večkrat dolgo tuli za svoje terdo zaslužene krajcarje, preden jih spravi skupaj. — Da bi se učitelj takim in enakim sitnostim ognil, bi bilo dobro, da bi on svoje plačilo prejemal pri c. k. davknem vradu. — Ljudje naj bi namreč pri navadnih davkih tudi nekaj še za svojega učitelja privergli, kar bi se jim prav malo poznalo, — učitelju pa bi bilo veliko težav odvezetih, in bi gotovo veselše delal na svojem terdem polju. — Kaj misliš, moj „Tovars“, ali bi bilo mogoče, da bi se tako zgodilo?*) — Morebiti da bi bilo dobro, če bi se tudi v deželnem zboru kaj od tega sprožilo. — Za danes z Bogom, ljubi „Tovars!“ Ako Ti bo všeč, se bom večkrat tovaršil s Tabo.***)

*) V marsikterih krajih po deželi je že tako vravnano, da učitelji dobivajo svoje denarske dohodke pri c. k. davknem vradu. — Mislimo da bi se tako povsod lahko zgodilo, kjer bi bilo treba; — toda prositi se mora; „svet na prošnji stoji!“

**) Gotovo všeč!

Vredn.

G. pisavcom mladinskih reči.

„Uč. Tovars“ se ne more preveč pečati s preobširnimi spisi mladinskih reči; — toraj smo sklenili take reči posebej, v majhnih zvezkih, na svitlo dajati. Nekaj prav mičnih povestic imamo že nabranih, — pa jih še prosimo, če jih ima kdo kaj. Vredništvo.

Imenik visokočast. in čast. g. g. naročnikov. 101. Prim. Remic, fajm. pri sv. Lenardu. — 102. Jož. Potokar, uč. v Mokronogu. — 103. Ant. Petrovčič, uč. v Černem verhu. — 104. Jan. Habe, fajm. v Zavrcah — 105. Fr. Vradac, uč. v St. Pavlu. — 106. Fr. Teran, kapl. v Ospi. — 107. Vodstvo glavne šole v Ipavi. — 108. Bl. Petrič, duhoven v Podkrajem. — 109. O. Greg. Lovšina, uč. v Kamniku. — 110. Mat. Hudovernik, uč. na Bohinjski Beli. — 111. Fr. Koritnik, tergovce v Čabru. — 112. Karol Bauer, duhoven v Celovcu. — 113. Fr. Lesjak, poduč. v Lembahu. — 114. Jak. Ukmar, uč. v Mošnjah. — 115. Jak. Praprotnik, uč. v Šentjurju. — 116. Fr. Praprotnik, uč. v Podbrezjah. — 117. M. Pleteršnik, dijak na Dunaji. — 118. Dr. Jož. Muršec, uč. veroznanstva v Gradcu. — 119. Mart. Godina, kurat pri sv. Marjeti. — 120. Ant. Reje, dekan v Vidmu. — 121. Jož. Virk, župnik pri Mariji na Kalobji. — 122. Ant. Sovine, vikar v Podgrajah. — 123. Jož. Baktelj, uč. v Ribnici. — 24. Jan. Resman, posestn. v Zgošah. — 125. O. Jul. Jelovšek, uč. v Nazaretu. — 126. Fr. Kocuvan, uč. pri sv. Bolfanku. — 127. Fr. Stermšek, uč. v Kozjem. — 128. Bl. Veranič, uč. na zgornji Poljskavi. — 129. Ant. Gregorsič, duh. pom. v Libišini. — 130. Milostljivi gosp. Anton Martin Slomšek, knez in škof lavantinski v Mariboru. — 131. Fr. Kokolj, uč. v Ločah. — 132. Jan. Trampuš, kapl. pri sv. Antonu v slov. goricah. — 133. Rajm. Dominkuš, uč. pri sv. Ant. v sl. gor. — 134. Fr. Pišenjak, uč. pom. pri sv. Ant. v sl. gor. — 135. Gašp. Majhenič, nov. nemšk. križ. reda in kapl. pri sv. Benediktu v slov. gor. — 136. Ant. Šmen, uč. v Ptujih. — 137. Drago Švajgl, uč. v Ptujih. — 138. Jak. Meško, ravn. glav. šole v Ptujih. — 139. Juri Ramtaša, kapl. pri sv. Andraši v sl. gor. — 140. Jož. Šetina, poduč. v Šoštajnu.

Listnica. Sl. vredništvu časop. „Slovo“: Nekatere čísla vašega verlega lista smo po dvakrat prejeli, nekatere pod napisom: „Školski Prijatelj“, — druge pa pod pravim imenom. Kar smo jih dobili odveč, jih pošljemo nazaj. — G. H. v I.: Za muzikalno delo — hvala! G. Ant. Andolšek-u: Slovknico ste prav uganili; za poslano — hvala! —

Odgovorni vrednik:
Andrej Praprotnik.

Natiskar in založnik:
Jož. Rudolf Millo.